
Sběratel duší

Probudilo mě podivné kalné světlo, které se dralo do potměšlé místnosti. Hrdlo mě bolelo jako zanícený zub, až na to, že bolest obsáhla větší plochu. Trvalo mi dlouho, než mi došlo, že ty zvláštní zářivé pruhy jsou paprsky slunce, prodírající se škvírami v žaluziích. Nezvaný host za sebou prozíravě zavřel, když odešel.

Vysypané kufry potvrzovaly to, co jsem již věděla. Abdelalův dopis je pryč. Vetřelec měl na hledání spoustu času.

Napadlo mě, že se posadím, ale pak jsem to zavrhla. Podařilo se mi převálit na břicho a opřít se o lokty. V té chvíli jsem si uvědomila, proč mě koberec tak škrábe do zad. Měla jsem nahá záda stejně jako hrud. Podívala jsem se na svou obnaženou kůži. V pokoji bylo šero a hra světla a stínu mě natolik zmátla, že mi trvalo dost dlouho, než jsem si uvědomila, že to, co vypadá jako modřiny, taky modřiny jsou.

Stačila jsem se do koupelny dobelhat dřív, než se mi zvedl žaludek. Ráda bych si namlouvala, že se ve mně ozvala dotčená cudnost, ale chovám podezření, že to byl obyčejný vztek. Blůza s rukávy po loket zakryla všechny podlitiny s výjimkou těch na obličejí a krku, o které se postará make-up. Zrovna jsem je posuzovala v zrcadle a tiše klela, když se ozvalo zaklepání a Dee se dožadovala vstupu.

Měla jsem asi půl minuty na rozmyšlenou, jak se zachovat. Ale když moje ruce automaticky chňaply po šátku a omotaly ho kolem krku, uvědomila jsem si, že už jsem rozhodnutá. Až na starý špinavý dopis a svoji důstojnost jsem o nic nepřišla. Ten chlap mě zavraždit nechtěl. Kdyby ano, času na to měl dost. Co se týče modřin, nemínila jsem přijít o zbytek důstojnosti tím, že je vystavím ostatním na oči. Svým způsobem si za ně můžu sama a mám sakra kliku, že jsem z téhle patálie vyvázla tak lehce.

Dee se ozvala znovu, tentokrát mnohem naléhavěji. Zastrčila jsem cípy šátku do výstřihu své halenky a doklopýtala ke dveřím.

Asi jsem vypadala hůř, než jsem si uvědomovala. Dee se na mě podívala a polekaně ucouvla, div že neztratila berle.

„Co se vám stalo?“

„Vrazila jsem do dveří.“ Nic lepšího mě nenapadlo. Vzápětí jsem se zarážila, protože mě zaskočil vlastní hlas. Byl ochraptělý a přeskakoval, jako by mě bolelo v krku. Což sedělo.

„Pojďte dál.“ Nechala jsem se svým krákoráním inspirovat. „Zní to legračně, co? Trápila mě příšerná noční můra. Probudila jsem se, vyskočila z postele a praštila se o otevřené dveře od koupelny. Rozsekla jsem si ret a ztratila vědomí. Skoro celou noc jsem ležela v průvanu před balkonem a strašně jsem nastydla.“

Moje vybájené drama znělo celkem přesvědčivě a Dee se přestala tvářit pochybovačně. Skoro bych tomu sama uvěřila.

„Bože, Tommy, to mě mrzí. Přišla jsem se vás zeptat, jestli s námi nechcete jet do Karnaku, ale vy byste si spíš měla lehnout. Možná i navštívit lékaře.“

„Budu v pořádku, ale ten Karnak radši vynechám.“

„Už jste snídala?“

Potlačila jsem zachvění.

„Ne.“

„Ale něco byste sníst měla, zejména když jste nemocná. Vraťte se do postele a já vám nechám něco poslat. Mám vám pomoci do noční košile?“

Tak o to jsem rozhodně nestála, ale začala jsem Dee vidět v mnohem lepším světle než doposud. Na rozdíl od jiných lidí, které jsem znala, se zdálo, že se pod slupkou povrchnosti skrývá dobré srdce.

Večer jsem už nemohla hotelový pokoj ani cítit. Svedla jsem tu spoustu bitev – a do jedné je prohrála. Poslední konflikt byl čistě fyzický, zato méně ničivý než řada šoků, která pošlapala vzpomínky, jimiž jsem žila. Ale byl posledním pomyslným stéblem, které zlomí velbloudovi hřbet. V zrcadle nad prádelníkem jsem si prohlédla svůj modročerný krk a opuchlý ret a pak jsem nahlas pronesla:

„Zítří. Zítří odtud odejdu.“

Dveře jsem nezamkla. Chodba se hemžila lidmi – číšníky, hosty, pokojskými. Chtěla jsem, aby se ke mně rychle dostali, kdyby bylo třeba. Zato jsem nestála o toho, kdo se dostavil bez klepání.

„Narazilas do dveří, jo?“ zeptal se John jízlivě.

Mimoděk jsem ucouvla a sevřela v prstech výstřih halenky.

„Co to má být? Delegation?“ vyjela jsem. „Sakra, Dee... Vy jste mu to řekla?“

„Jí nic nevyčítejte,“ zastal se dcery Bloch a zavřel za sebou dveře. Byl poslední z přítomných, mezi nimiž pochopitelně nechyběl Mike. „Dee to řekla mně a já zas Johnovi. Po včerejšku se mi tahle historika moc nezdála.“

John přešel rukou po vypínačích a rozsvítil všechna světla najednou – na stropě, na nočním stolku i u toaletky. Za běžných okolností se pohybuje s elegancí medvěda, ale v případě nutnosti předvede mrštnost kočky. V mžiku stál vedle mě, popadl mě za zápěstí a odtáhl mi ruce z krku. Šátek spadl na podlahu.

„Ježíšikriste!“ vyděsila se Dee.

„Vy mlčte!“ doporučila jsem jí.

Marně jsem se bránila Johnovým rukám. V obličeji se mu nepohnul ani sval, když mi shrnul halenku z ramen, jako když lékař vyšetřuje pacienta.

„Podívej se na tohle,“ prohodil přes rameno k Mikovi.

Jeho hlas zněl neosobně. Zato Mikovi zděšením zrudly tváře, což mě probralo z momentální otupělosti. Mikův výraz a vzpomínka na jiné modřiny. Plácla jsem Johna přes prsty a otočila se zády k ohromným přihlížejícím.

„Sbal její věci,“ ozval se za mnou John. Stál blízko, ale ani se mě nedotkl. Kdyby ano, kousla bych ho.

Pro jednu se Mike nesnažil pro svého šéfa přetrhnout.

„Bože můj,“ vyděsil se. „Tommy... Kdo to byl?“

„Nevím,“ přiznala jsem.

„Někdo tě napadl?“

John si odfrkl tak hlasitě, až mi sfoukl vlasy z krku.

„Očividně,“ konstatoval suše. „Chtěl ses jí zeptat, jestli ji neznásilnil. To bych na ní nepoznal. Tommy?“

„Ty skunku!“ Použila bych mnohem pepřejší výraz, ale bála jsem se, abych nešokovala pana Blocha. „Ne, nikdo mě neznásilnil. Škoda, že?“

„Vy hulváte,“ ulevil si mrazivě Bloch. Údivem mi spadla brada, když jsem si uvědomila, že se zlobí na Johna. „Přestaňte tu dívku obtěžovat. Tommy, zlato, posaďte se a povězte nám, co se stalo.“

„Co se stalo, je jasné jak facka.“ John se přimhouřenýma očima podíval na kufry, které jsem neuklidila. „Po čem šel, Tommy? Dostal to? Určitě ano. Měl spoustu času, poté co tě přiškrtl.“

„Zkrať to, Johne.“ Bylo to neuvěřitelné, ale tentokrát výslech stopl Mike. „Je mi jedno, co Tommy má, nebo měla. Zajímá mě, kdo ji napadl. Předpokládám, že k tomu došlo v noci. Poznala bys ho, Tommy? Jak byl vysoký?“

Poklekl u mé židle a vzal mě za ruku. Jeho velká tvrdá dlaň hřála. Bylo to velmi příjemné. A ještě příjemnější bylo, že se vklínil mezi mě a Johna, který na svého někdejšího poskoka civěl stejně nevraživě jako na mě.

„Nemám ponětí,“ přiznala jsem. „Jak byl vysoký? Zdání může klamat, obzvlášť potmě a za takových podmínek. Kór když vás někdo škrťí.“

„Co ostatní smysly? Například čich. Necítilas náhodou tabák, vlasový olej, zubní pastu nebo něco takového?“

„Ne.“ Na nic takového jsem si nevzpomínala.

„Co dotek?“ nedal mi pokoj Mike. „Jaké ti připadaly jeho ruce? Vlasy? Oblečení?“

„Oblečení... Miku, tys měl být policajt. Nebyl oblečený jako Egypťan.“

„Musel být. Určitě to byl nějaký místní poberta.“

„Kdepak, cítila bych záhyby toho hábitu, ale paže měl přinejmenším po lokty nahé. A, Miku... Musí mít poškrábaná zápěstí, protože jsem mu do nich zaryla nehty.“

Přesně v tom okamžiku John svěsil ruce. Pravou polovinu jeho těla zakrýval Mike, ale jeho levé předloktí jsem měla přímo před očima. Ruku svíral v pěst a na zápěstí se červenaly drobné šrámy jako červená krajka.

„Ne,“ zhrozila jsem se. „Ach ne!“

„Co ne?“ zpražil mě přísným pohledem. „Přestaň zdržovat, Tommy, a sbal si svých pět švestek.“

„Ne.“

„Radši zůstaneš v blízkosti tohoto šikovného balkonku a počkáš si, až za tebou v noci přijde tvůj nový kamarád znova a dorazí tě?“

Taky mě to napadlo, ale z jeho úst zněla tahle možnost mnohem hůř.

„Ale ten dopis si už odnesl,“ namítla jsem a vzápětí jsem se provinile kousla do rtu, protože jsem se nechtěně podřekla.

„Abdelalův dopis? Myslel jsem si to.“ John se zamračil. „Ale o tom jsem nemluvil. Zloději nikoho neškrť. Když je někdo vyruší, koukají se co nejrychleji ztratit. Jsou od přírody plaší. Aspoň všichni ti, které v Luxoru znám,“ dodal zamyšleně. „Udivuje mě, že... Cos udělala? Skočilas na něho?“

„Vidím, že nemáš valné mínění o mé inteligenci. Nebo se pletu?“

„Nuže... Ne. Podívej se, Tommy, ten chlápek sem přišel krást. Neobtěžoval by tě, kdybys ho nevyprovokovala. Horší je, že jakmile se jednou namlsal, může se sem vrátit.“

Bloch s ním zjevně nesouhlasil a John se k němu otočil.

„Prokristapána, nazývejme konečně věci pravým jménem,“ vypěnil. „Možná jsem podle vás buran, pane Blochu, ale je jasné, že náš neznámý přítelíček taky není zrovna gentleman. Jestli tu Tommy chce zůstat a riskovat..., tak na to může rovnou zapomenout. Půjde se mnou.“

Nesmlouvavě ke mně natáhl ruku a teprve v té chvíli si uvědomil, na co zírám. Podle mě si toho všimli i ostatní. Trhl sebou, jako by ho někdo uhořdil.

„Snad si nemyslíš... Tommy, zrovna tobě snad nemusím vysvětlovat, kde jsem k těm šrámům přišel. Snad si to pamatuješ.“

Rozesmála jsem se a nemohly za to jen našponované nervy.

„Pamatuju,“ chechtala jsem se, „ale skutečně radši nic nevysvětluj. Mohlo by to... Mohlo by to vyvolat mylný dojem.“

„Má pravdu,“ ozvala se znenadání Dee. „Tommy, nemůžeš tady zůstat. A já taky ne. Ne, tati, já tu nebudu! Co když... Co když se ten zločinec v noci vrátí? Tommy tu nenajde a já spím hned vedle. Mohl by z Tommyina balkonu přelézt na můj... Panebože! Tati...“

„Uklidni se, miláčku.“ Bloch ji chlácholivě plácal po zádech.

„Já ji chápu,“ přiznal Mike. „Co ty, Johne?“

„Sakra práce!“ John obrátil oči ke stropu. „Čím víc nás bude, tím bude veseleji. Tommy, budeš se cítit ve větším bezpečí, když ta – jak že se jmenuje? – půjde s námi? Vy pojdte taky, Same. Můžete ty ženské chránit. Je mi jedno, kdo všechno se k nám přidá, hlavně odtud vypadněme! Míku, nějak Tommy umlč a odveď ji pryč. To hloupoučké hihňání každou chvíli přeroste v hysterický záchvat.“